

S jistým odstupem přinášíme dokončení rozhovoru s Haroldem Covingtonem, jehož první část naleznete **zde**. Pozn. DP.

Autor: Greg Johnson

GJ: Mnoho našich lidí se soustředí jen na všechny ty nesčetné negativní náznaky a trendy. Vidíte ale také nějaká pozitiva? Myslíte, že se ještě najdou i dobré důvody pro to mít naději?

HC: Ale jistě – pokud si ovšem člověk neplete naději s optimismem.

Základní historickou pravdou totiž zůstává, že nic netrvá věčně. Proto mi teze Francise Fukuyamy o liberální demokracii jako o „konci dějin“ připadá jako nesmysl. Všechno jednou skončí – i současný sionistický světový řád, a to dost možná už i za života lidí, kteří dnes chodí po světě. Nemusí skončit tak, jak chceme, a není vůbec vyloučené, že s sebou stáhne do propasti i celou bílou rasu a západní civilizaci. Jisté ale je, že skončí. Úkolem této a příští generace pak bude zajistit, abychom přežili pád tohoto ohromného zla a zachovali při tom i něco, co by alespoň připomínalo západní civilizaci.

I přes všechny naše slabiny a nedostatky totiž pořád jsme tou nejinteligentnější, potenciálně nejstatečnější a nejvytrvalejší rasou na zemi. K tomu znečistit a nechat vyhasnout celý lidský genotyp je třeba trochu víc než sto let liberálního vymývání mozků, politické korektnosti a Happy Meals z McDonaldu. Někde hluboko uvnitř nás stále jsme muži a ženami podobnými našim předkům, někdy ale holt je náš genetický „scénář“ moc hluboko na to, abychom jej dokázali přečíst.

Rozhodně to můžeme dokázat: ty parchanty dokážeme porazit, kdykoliv se do toho pustíme. Otázkou ovšem zůstává, jestli se do toho pustíme. *Weltenfeind* se spoléhá na svou schopnost zahalit podstatu rasové otázky do šera spleti otázek, nerozhodnosti, introspekce, zkaženosti, apatie, stáhne celý svět do močálů odstínů šedi, kde Žid tak dobře prospívá. Pokud se nám podaří dosáhnout morální jasnosti v našich nitrech, znovu nabudeme naši odvahu – a až k tomu dojde, vyrveme jim srdce z těl...

GJ: Nejvíce mne na vašem Severozápadním kvartetu zaujal váš postoj vysoké morální vážnosti, který je z vašich románů patrný, a s ohledem na obecný étos

morální požívačnosti, jímž je dnes naše hnutí prolezlé, tedy nanejvýš žádoucí. Vám se to samo sebou daří vyjádřit lépe než mně. Většina bělošských nacionalistů ale chápe, že naše rasa čelí nebezpečí vyhynutí. Co by tedy ještě vlastně chtěli víc, aby začali celou věc brát trochu vážně?

HC: Standardní odpověď na tuto otázku zní nějak v duchu, že se věci musí zhoršit natolik, až každý bílý muž, žena i dítě současnou krizí civilizace pocítí osobně a dotkne se jejich vlastních životů. Musí přijít o své domovy, práci, svá SUV, plazmové televizory a všechny ty příjemně vychlazené lahvičky v lednici. To skutečně do jisté míry pravda je a dnes se k tomu konečně začínáme s nástupem Obamovy krize „propracovávat“.

Jen to ale podle mě samo o sobě nestačí. Musí proběhnout skutečné duchovní probuzení, které smete několik posledních generací sraček, do kterých Židé potopili naše duše. Naši lidi musí znovu zjistit, že záleží i na něčem víc, než na jejich osobním životě a hmotných požitcích. Já sám jsem to našel v národním socialismu, pro jiné může být cestou náboženství. Přijde mi jako dobrý nápad udělat z toho koloniální válku: mj. i proto, že tak v našich srdcích můžeme vytvořit zcela nový (či spíše staronový) idealismus; nacionalismus sekulární, jehož cílem bude vytvoření nové země, svobodné od cizích utlačovatelů. To bude fungovat. Zeptejte se Irů.

GJ: Býval jste zapřisáhlým národním socialistou. Změnilo se nějak časem vaše myšlení? Jaké jsou podle vašeho názoru neměnné pravdy národního socialismu a jaká jsou naopak jeho omezení?

HC: Moje oddanost národnímu socialismu se časem nijak neumenšila. Trvalá pravda národního socialismu spočívá v hesle: „*Our race is our nation – Naše rasa je náš národ.*“ Národní socialismus vyznává přednost rasy nad všemi nižšími aspekty lidské existence, jako je například náboženství, či státní příslušnost.

Postupně jsem si však uvědomil, že většina Američanů není na takové duchovní úrovni, aby mohla tuto nauku přijmout. Oni zkrátka nemluví naším jazykem. Nejsou na to zatím připraveni a samozřejmě ani 70 let židovské nenávislné propagandy, překrucování a zkreslování věcem příliš nepomohlo. Když jsem byl mladý, tak jsme ve staré Straně doufali, že trpělivým vzděláváním bychom mohli přetáhnout dostatečný počet lidí pryč od židovského výkladu světa a ukázat jim pravdu, ale kdovíjak skvěle to nešlo – a teď už nám na to nezbyvá čas. Teď už jde prostě a jednoduše o samotné přežití rasy a to musí v naší strategii mít naprostou prioritu.

Abyste lidi přesvědčil, musíte si s nimi napřed vytvořit nějakou společnou platformu komunikace, což dost dobře nejde, když jim hned strčíte pod nos symboly a ideje, které je od narození všichni učili odmítat. Všechny hlavní zásady národního socialismu mají naprosto rozumný a srozumitelný opis, který se dá užít v americkém kontextu tak, aby se člověk vyhnul všem těm odmítavým mechanismům, které sociální inženýři skrze média vložili našim lidem do hlav. Klidně tomu říkejte *soft* národní socialismus, chcete-li. Nelíbí se mi to, ale naléhavost krize naší rasy má přednost před mými osobními pocity a dojmy.

GJ: Jaké knihy, spisovatelé a historické události nejvíce utvářeli konkrétně vaši představu bělošského nacionalismu?

HC: Kromě nacionálně socialistických děl a historie? V první řadě určitě život a dílo velitele George Lincolna Rockwella. Pak taky Americká občanská válka. Narodil jsem se a vyrostl v posledních zbytcích starého Jihu - ještě bývalo úplně normální mít na svých domech vyvěšené konfedační vlajky a jak v televizi, tak i v komiksech atd. Často ukazovali hrdiny Konfederace v dobrém světle.

Velikonoční povstání v roce 1916 a irská válka za nezávislost jsou dalším zjevným příkladem. Myslím si, že situace v Irsku v roce 1920 je dost blízká té naší dnešní. Později jsem čerpal i z určitých představ o španělské občanské válce, kterou jsem měl vždy rád - poslední válka, kterou vyhráli dobří hoši.

Mými nejdůležitějšími mentory v rámci hnutí byli major William Gaedtke, poslední vůdce starého America First Committee (toho Lindberghova) a pastor Robert Miles. Naučili mě, jak to chodí. Hodně jsem pochytil i od Matta Koehla. Nikdy by mě nenapadlo, že to řeknu, protože dodnes nesouhlasím s tím, co Koehl udělal s NSWPP, s odstupem tří desetiletí už spoustu těch věcí chápu.

GJ: Vaše romány mám velice rád. Recenzoval jsem Severozápadní kvartet a četl jsem také *Slow Coming Dark*, *Fire And Rain* a vaši nejnovější *The Stars In Their Path*, jakož i sbírku *Other Voices, Darker Rooms* (kompletní recenzi děl HAC v češtině naleznete [zde](#) - pozn. DP) Kdo vaše psaní nejvíc ovlivnil? Která ze svých děl máte nejraději a proč?

HC: Můj otec byl vášnivým čtenářem brakového/pulp/ sci-fi 50. a 60. let: měl ve sklepě obří kartonové krabice plné těchto starých sci-fi brožovaných výtisků, včetně mnoha starých cenných vydání, které se tehdy daly koupit za 50 centů, dnes by pravděpodobně měly cenu i pár set dolarů za kus, pokud byste je samozřejmě našli v dobrém stavu. Napsali je velikáni sci-fi té doby: Robert A. Heinlein, Brian Aldiss, Philip K. Dick, Alfred Bester, Edmond Hamilton, Alan E. Nourse, Andre Norton, Ray Bradbury atd. Ti všichni byli mou první obrovskou čtenářskou vášní, když mi bylo asi 14 let (nepamatuji se přesně), objevil jsem H. P. Lovecrafta a byla to láska na první pohled. I dnes s sebou všude tahám jeho třídílný set *Arkham House*.

Mé Severozápadní romány mají být čistě politickou polemikou a říkám v nich věci, které by nebylo úplně prozíravé říkat v jiném kontextu. Kvartet jsem napsal, abych předal myšlenky a praktické informace pomocí toho, co Lenin nazýval „ezopovským jazykem,“ tedy prostřednictvím bajky. Moje „opravdová“ beletrie jako například *The Stars in their Path*, *The Renegade*, *Vindictus*, atd. není ovlivněná nikým a ničím. Jsou to prostě jen příběhy, které jsem až horečnatě potřeboval dostat z hlavy, tím že je sepišu.

Co se týče mých oblíbenců z mého díla, tak s výjimkou částí kvartetu, (které nepočítám, protože nejsou romány v pravém slova smyslu), musím říci, že *The Madman and Marina* (v knize *Other Voices, Darker Rooms*) je asi ta nejlepší povídka, jakou jsem kdy napsal – a možná moje nejlepší práce vůbec. Jeden člověk z Petrohradu mi kdysi napsal e-mail a nevěřil, že se skutečně jmenuji Covington – myslel si, že jsem Rus a píšu pod americkým pseudonymem, protože prý jen Rus by prý dokázal napsat příběh v tak silně Dostojevského duchu. Nikdy jsem nedostal lepší recenzi.

A oblíbené dílo mezi dlouhými romány? Řekl bych, že asi *The Stars in their Path*. Ale mám rád všechny mé dlouhé příběhy, které vyprávějí o reinkarnaci jako o způsobu opakování toho samého příběhu znovu, znovu a znovu, avšak jiným způsobem a s jinými postavami. To je mi milejší, než popisovat stále stejný děj 100 000 zbytečnými slovy.

GJ: V Severozápadním kvartetu i románu *Fire and Rain* mě ohromilo, jak dovedně umíte míchat silné drama s lehkou komedií, klasickou výmluvnost s pop-kulturním slangem i vulgaritami. Přišli mi na mysl Joss Whedon a Quentin Tarantino. Myslíte, že bychom měli sledovat popkulturu? Díváte se na filmy a televizi? Jmenujte prosím některé své oblíbené spisovatele, režiséry, filmy a televizní pořady.

HC: Na televizi už se delší dobu nedívám. Ne jen proto, že je úplně požitkovská a politicky nechutná, ale hlavně mi přijde hloupá, doslova debilní. Občas mrknu na hulu.com, ale neviděl jsem tam nic, co by mě přimělo znovu si začít platit kabelovku. Proč taky platit 75 dolarů měsíčně za bláboly?

Filmy – to je ovšem něco úplně jiného. DVD z Blockbusteru jsou asi jediná forma rekreace, kterou si mohu dovolit, tedy samozřejmě kromě čtenářského průkazu do knihovny. V tomto smyslu se mi doufám dostatečně podařilo udržet krok s velkou částí populární kultury, především té mladých bělochů (kultura je to ovšem pochopitelně negroizovaná), takže můžu psát své mladé postavy přiměřeně uvěřitelné. Myslím si, že mi to celkem jde, aspoň si tedy nikdo z mých mladých čtenářů zatím nestěžoval.

Najdou se filmy, z kterých mě prostě mrazí, jako třeba *Naked Lunch*, ale jsou i další kusy, které mi přijdou zajímavé prostě proto, že jsou až neuvěřitelně bizarní, jako například *Dark Star* a americká verze *Kingdom Hospital*, kterou dle mého skromného soudu hodnotím jako tu nejpodivnější věc, co se vůbec kdy vysílala v televizi. V mé sbírce DVD byste našli filmy jako *Jindřich V.* (verze s Kennethem Branaghem), *Zulu*, *The 13th Warrior*, *Psanec Josey Wales* a několik podivných snímků ze 70. let, jako jsou *Time After Time* a *Absolution*. Svým kamarádům jsem rozdál prvních pět epizod *Sharpe's Rifles*, mám tyhle ty drsnácké věci rád.

GJ: Plánujete napsat ještě nějaké další romány?

HC: Momentálně bych řekl, že pravděpodobně ne. NVA (fiktivní povstalecká skupina, která v Covingtonových románech bojuje za bělošský etnostát na severozápadě někdejších Spojených států. Nakonec HAC přišel ještě s pátým příspěvkem k sérii - *Sons of Freedom*, pozn. DP) jsem tak říkajíc dostal ze systému. Ne vše se totiž dá udělat prostřednictvím fantazie a tvorby fiktivního mýtu, a pokud se mi dosud nepodařilo přesvědčit lidi o možnosti vize pomocí čtyř románů ze Severozápadu, tak se mi to pravděpodobně nepodaří nikdy. Chci se více snažit uskutečnit vize skrze Severozápadní frontu (Northwest Front), tj. „Stranu“ z mých románů. Těžko si představit těžší úkol. Dostat „naše“ lidi od obrazovek jejich počítačů a přimět je zavázat se k něčemu vážně míněnému ve skutečném světě je jako trhání zubů. Polovina mých kontaktů je mi sotva ochotná včas odpovědět na e-mail.

Pořád ještě ale mám nějaké rozdělané kusy románů i povídek, co se mi povalují v rukopisné podobě i v počítači. K tomu mám i další nápady, se kterými bych si chtěl ještě pohrát, kdybych k tomu někdy měl čas a třeba i správnou situaci (jako například dlouholetý trest odnětí svobody za nějaké absurdně vykonstruované obvinění, což by mi naši vládcí jistě rádi splnili). Hlavním z nich je jakási dospělá verze Harryho Pottera, tedy svět, kde tajný spolek mocných Árijců působících v jakémsi světě o jednu dimenzi nad naším, využívá své magické síly, aby se pokusil zabránit zničení našich lidí z rukou židovskému pána Temného světa podobného Sauronovi. Snad by to ale nakonec působilo trochu přesvědčivěji. Pochybuji ale, že se k tomu dostanu. Teď se musím soustředit na vytvoření něčeho životaschopného ve skutečném světě.

GJ: *The Stars in their Path* mně překvapila, protože je to spíše „metafyzický“ román. Myslím, že máte pravdu, když radíte bělošským nacionalistům, aby v náboženských otázkách byli neutrální. Ale jste taky soukromá osoba. Takže co nám můžete nám říci o svém náboženském a metafyzickém přesvědčení coby soukromá osoba jak jste k nim vlastně dospěl?

HC: Věřím v reinkarnaci, protože jsem sám byl svědkem různých událostí, které mi naznačují, že je přinejmenším významnou součástí toho, co se děje v lidské duši neboli osobnosti po

smrti. Nebudu ale zacházet do detailů těchto zkušeností, protože můj současný život je o 14 slovech /link/, a tak víra v reinkarnaci apod. není pro mou práci úplně relevantní. Svě životy máme žít na tomto světě, ne až v tom příštím. Můj metafyzický pohled na svět mi poskytl neocenitelné duchovní pozitivum v tom, že nemám strach ze smrti – i když totéž lze říci i o jakémkoliv muslimském sebevražedném atentátníkovi.

Když jsem bojoval ve válce v Rhodesii, nikdy jsem se nebál, že mě zabijou. Z představy, že se vrátím bezruký, beznohý, slepý, nebo že šlápnu na minu a skončím na invalidním vozíku, jsem měl plné kalhoty, ale ze smrti ne, což se může hodit. Nejsem však v tomto svém přesvědčení fanatik, ani se ho nesnažím vnutit ostatním. Necítím potřebu chovat se jako misionář z prostého důvodu: vím co a jak, a ostatní lidé to až přijde čas zjistí taky, takže není důležité, čemu opravdu věří. Aťsi každý jde svou cestou. Pro mě je otázka náboženství vyřešena – znovu, pro revolucionáře hodně užitečná věc.

GJ: Často mi přijde skličující uvědomit si, kolik úsilí věnujeme věcem, nad kterými bychom mávli rukou, jen kdybychom si přiznali, že umřeme a nevíme kdy. Může se to stát kdykoliv. Co podle vás dává lidskému životu smysl? Myslíte si, že nějaký vyšší smysl a účel má i vesmír? A souvisí nějak se životem jednotlivců?

HC: Na rozdíl od jistoty v otázce reinkarnace zastávám k otázkám významu života jednotlivce spíše zenový postoj. Jen proto, že dostanete druhou (třetí,...) šanci, nemáte ještě omluvu se teď flákat. Tento svět je ve skutečnosti škola, kam nás posílají učit se a růst coby duchovní bytosti. Začínáte v ekvivalentu mateřské školy a postupně přes první stupeň, druhý stupeň, střední a univerzitu dojdete až k jakémusi kosmickému post-graduálu, kdo ví? Chápete, co tím chci říct. Děcka, které na školu kašlou a jen si ji snaží tak nějak proplavat, většinou nedopadnou úplně nejlíp – a u lidského ducha je to podobné. Karmicky řečeno se dá i opakovaně „propadnout“ a muset znovu a znovu opakovat ty samé zkušenosti a čelit těm samým stejným překážkám, až je nakonec konečně překonáme a vydáme se správným směrem.

Na duchovní ambicióznosti a cestě za dokonalostí Není nic špatného, ani na tom chtít žít svůj život tak, abychom za sebou zanechali lepší svět, než do jakého jsme se narodili. Tak bychom vlastně měli žít všichni, což samozřejmě většina lidí nedělá. V ideálním případě by každý lidský život měl něco dokázat, což obnáší také snažit se překonat své fyzické, duchovní i charakterové nedostatky a překážky, které k životu patří. Podle mého názoru – jelikož co se konečného výsledku týče, tak ten je tak jako tak předurčen – záleží hlavně na tom, jak svou hru hrajete, protože právě to si s sebou ponese i do další existence.

GJ: V trudnomyslnějších okamžicích mě utěšuje myšlenka, že i dlouho poté, co život na Zemi vyhasne a zbyde z ní jen mrtvý kus skály vznášející se kosmem, rádiové vlny ponесou hudbu Bacha, Mozarta a Wagnera stále dál a dál, snad až k uším, které jí budou hodné. (Samozřejmě, že všechno to svinstvo tam bude taky). Znamená pro vás hudba hodně? Jaké jsou vaše oblíbené žánry, hudebníci, skladatelé a proč?

HC: Z klasiky mě baví Wagner, samozřejmě Mozart, Verdi, gregoriánský chorál a východní pravoslavná liturgická hudba, Gesualdo, Hildegarda z Bingenu a Aaron Copland, jeden z mála Židů, kterému bych osobně navrhl titul „čestný Árijec“.

Ale klasiku tolik neposlouchám: aby ji totiž člověk plně ocenil, žádá si soustředění. Většinou si pouštím hudbu dle nálady při práci nebo psaní. Pro fanoušky jsem vytvořil mix tape/kazetu, které říkám Severozápadní soundtrack. Jsou tam nejdůležitější náladové kusy, které jsem poslouchal při vytváření určitých úseků mého románového kvartetu. Najde se tam vše od keltské symfonické hudby od Granuaile, Pilgrim a CD Relief of Derry až k rockové hudbě od Joea Walshe a Jefferson Airplane přes dudy, filmové soundtracky či bluegrass.

Mé tři hlavní hudební sbírky, které si nejčastěji přehrávám na počítači při práci, jsou: „irská“ tj. Enya, Chieftains, Corrs, Bothy Band and Planxty; „jižanská,“ kam patří Ralph Stanley, Waylon Jennings, ale jsou zde i Flatta a Scruggs, Steve Earle, Mike Cross a Grandpa Jones; a konečně „rocková,“ kde jsou třeba Jefferson Airplane, Phil Collins, The Who, Rolling Stones, Runrig a další.

GJ: Co nejlepšího jste ve svém životě udělal a čeho naopak nejméně litujete, že jste udělal nebo neudělal?

HC: Tím nejlepším určitě jsou mé děti. Samozřejmě mnou pohrdají tak, jak jim ostatní členové mé rodiny pečlivě naočkovali, ale tato skutečnost mou lásku k nim nijak neovlivňuje. Není to jejich vina a kromě toho se vlastně nikdy nemůžete opravdu zlobit na někoho, komu jste měnili plínky. Faktem je, že existují a doufám, že jednoho dne budou mít své vlastní děti a budou je vychovávat líp než já.

Co mě ale mrzí nejméně, je to, že jsem už mnohem dříve nezačal realizovat ideu Severozápadní migrace, i když jsem věděl, že to je správná cesta. Po Ruby Ridge mi bylo jasné, že se jedná o oběť, kterou nelze ignorovat ani zlehčovat dalším marněním času na neúspěšných strategiích, nebo ještě hůře, nechat to celé běžet dál na volnoběh. V roce 1992 jsem otevřeně nevystoupil s tím, o čem už jsem tehdy byl pevně přesvědčen, což má řadu důvodů, z nichž některé pro mě nejsou příliš lichotivé. Teprve mučednictví pastora Butlera mě konečně postrčilo přes poslední práh. Jistě, byla to součást zmiňovaného procesu růstu, ale měl jsem být rychlejší: současný nedostatek času NF je z velké části moje chyba. Hluboce lituji, že jsem ideu NF nerozjel už dříve a doufám, že to ještě stihnu vynahradit.

GJ: Znáš spoustu skvělých a nadějných mladých nacionalistů. Doporučil jsem jim vaše romány (dokonce jim rozdával výtisky) a na ty, co si je přečetli, rozhodně velice zapůsobily. Jak zní vaše rada mladým nacionalistům? Kdybyste měl syna starého 19 nebo 20 let, co byste mu na prahu dospělosti poradil?

HC: Možná to bude znít jako klišé, ale moje první rada zní (nikdy jsem neměl možnost dát ji svému vlastnímu synovi), aby se naučil řemeslo. Osvojit si dobře uplatnitelnou dovednost, něco, o co bude vždycky zájem, co zajistí plný stůl i střechu nad hlavou.

Jestliže chcete být politicky efektivní, musíte začít s těmito základy. Nemůžete se přidat k revoluci a bydlet pod mostem – a právě tam miliony bělochů směřují. Naučte se opravovat rozbité hračky boháčů, naučte se to dělat dobře a za přiměřenou cenu a budete mít práci vždycky. Musíte se finančně zajistit tím, že sami získáte dovednost, za kterou bude vždy někdo ochoten zaplatit. Jakmile už máte střechu nad hlavou a funkční auto a je postaráno o vaše základní potřeby, teprve tehdy nastává čas pro politickou aktivitu. Jinak byste se o to Neměli pokoušet.

GJ: Děkuji vám za rozhovor.

Rozhovor s Haroldem Covingtonem vyšel na webu Counter-Currents 15. července 2010.

Přeložil E. X.